

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

החלטה 7-16

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ – עו"ד יונתן ברג

לבין:

הנקבל

ד"ר

ע"י ב"כ – עו"ד ערן קייזמן

ה ח ל ט ה

העובדות

1. בתקופה הרלוונטית בשנת 2009, היה הנקבל, ד"ר (להלן – הנקבל), רופא מתמחה שלב א' בבית החולים כרמל בחיפה (להלן – בית החולים). כמו כן היה הנקבל תורן חוץ במרכז לרפואה דחופה (מלר"ד) בבית החולים.
2. ביום 28.2.2011, בשעות הצהריים, הגיע (להלן – החולה) לבית החולים בלוויית אשתו, וזאת בשל תלונה על חולשה כללית ותכיפות במתן שתן. יצוין, כי החולה סבל ממספר מחלות רקע ביניהן, עודף משקל, סכרת, יתר לחץ דם ומחלת לב איסכמית.
- החולה נבדק במלר"ד והוחלט לאשפזו. אולם בשל חוסר מיטות פנויות במחלקה, הושאר החולה במלר"ד עד להעברתו למחלקה.
3. מעט לפני השעה 19.00 הבחינה אשתו של החולה כי הוא מתקשה בנשימה ומזיע. היא פנתה לנקבל, עדכנה אותו ברקע הרפואי של בעלה, ואמרה לו כי התרשמותה, גם כרופאה, כי מצבו הורע, חרף פנייתה של אשת החולה מספר פעמים לנקבל, הוא לא ניגש, לטענתה לבדוק את החולה והסתפק בהפנייתה לאח האחראי על המשמרת בניסיון לזרז את העברת החולה למחלקה.
- בסביבות השעה 19.30 התקבל החולה למחלקה הפנימית, שם אובחן מצבו הקשה, לרבות מצוקה נשימתית. החולה הועבר לחדר טיפול מוגבר, אך איבד את הכרתו ונפטר בשעה 20.56.

הקובלנה

4. בתאריך 23.12.2014, הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, ד"ר בועז לב, קובלנה כנגד, בה נאמר כי :

"הנקבל גילה התנהגות שאינה הולמת רופא, חוסר יכולת ורשלנות חמורה, כאמור בסעיפים 41(1) ו-41(3) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 (להלן- הפקודה), בכך שנמנע לבדוק את המנוח חרף היותו חולה בסיכון גבוה ועל אף פניותיה החוזרות ונשנות של אשתו ודיווחיה על החמרה במצבו, לרבות קושי נשימתו וצמרור, ובכך גרם לעיכוב באבחנה ובטיפול במנוח".

דוח ועדת המשמעת

5. בעקבות הקובלנה, הוקמה ועדת משמעת שדנה בעניין בהרכב: ד"ר יוסי בר, יו"ר, פרופ' יצהל ברנר ועו"ד יגאל חיות, חברים. הוועדה שמעה את עדויותיהם של אשת החולה, אשר העידה כי ניגשה שלוש פעמים לנקבל ובקשה לבדוק את בעלה, אך הוא התעלם מפניותיה. כמו-כן, שמעה הוועדה את עדות הנקבל, אשר העיד כי בעקבות פניותיה הראשונות של... הוא שלח את האח מחמוד לקבל נתונים אודות החולה. אשר לפעם השלישית – מעיד הנקבל כי הוא ניגש לחולה, כאשר אשתו לא נכחה במקום שכן היא הלכה לבדוק אם התפנה מקום במחלקה. עדותו של הנקבל נתמכה בעדות האח.

בעקבות העדויות ששמעה והמסמכים הרפואיים שקבלה, הגיעה הוועדה למסקנה כי:

"... בנסיבות אלה, ולאור הטיפול של האח וואליד, הנקבל לא היה חייב ללכת בעצמו ולראות את המנוח, ויכול היה להסתפק במתן הוראות לאח ובטיפול שנעשה על ידו".

לגבי הפעם השלישית – שוכנעה הוועדה שהנקבל אכן הלך לבדוק את החולה, שעה שאשתו לא הייתה במקום והלכה לבדוק אם התפנה מקום במחלקה.

נוכח ממצאים אלה, ממליצה הוועדה לזכות את הנקבל מהעבירות שיוחסו לו בכתב הקובלנה

החלטה

6. הוועדה הנכבדה שמעה את העדויות והתרשמה מהן באופן ישיר ובלתי אמצעי. לאחר ששקלה את חומר הראיות בכובד ראש את מכלול נסיבות המקרה, היא הגיע למסקנה כי הנקבל לא עבר את העבירות המיוחסות לו, שכן הוא דאג לכך שהחולה יהיה בהשגחתו המתמדת של האח וואליד, והוא עצמו ניגש לבדוק אותו בפעם השלישית שנתבקש לכך.

כאן המקום להדגיש, כי לא הוכח כל קשר סיבתי, עובדתי או משפטי, בין התנהגותו של הנקבל לבין התוצאה המצערת של פטירת החולה – והוועדה אף החליטה למחוק מכתב הקובלנה את המלים "'הנקבל גרם לעיכוב באבחנה ובטיפול במנוח'".

7. אשר על כן, ולאחר שנחה דעתי שהוועדה שקלה אל נכונה את כל ההיבטים בפרשה זו, החלטתי לאמץ את המלצתה ולזכות את הנקבל, ד", מכל אשמה.

ניתנה היום 31.7.16, כ"ה תמוז, תשע"ו.

המזכירות תעביר לצדדים העתק החלטה זו.

אמנון סטרשטוב, שופט (בדימוס)